

saa uden at skulle bestaa nogen Prøve, Ret til at opnaa Beskikkelse som Landsretssagfører med deraf følgende Mødebettingelse, jfr. Retsplejelovens § 127. Andre Underretssagførere faar efter 3 Aars Virksomhed som saadanne Adgang til at blive Landsretssagfører, naar de har bestaaet Landsretssagførerprøven, idet Eksamensbetingelserne for at blive Landsretssagfører lempes saaledes, at de bliver de samme som allerede tidligere er foreskrevet for at blive Underretssagfører, jfr. § 122. Denne Lempelse gælder naturligvis ikke blot Underretssagførere, men ogsaa dem, som efter 3 Aars anden Virksomhed af den i § 121 foreskrevne Art ønsker at blive Landsretssagfører.

Landsretssagførere (og Overretssagførere), der har haft Beskikkelse i 5 Aar, faar uden yderligere Betingelser, altsaa især uden at skulle fyldestgøre særlige Eksamenskrav, Ret til at give Møde for Højesteret i borgerlige Sager, som de personlig eller ved autoriseret Fuldmægtig har udført i foregaaende Instans, samt som valgt Forsvarer for en tiltalt, som de har været Forsvarer for i foregaaende Instans, saaledes at deres Møderet gælder baade for Appelinstævnte og for Appellanter. Under disse Omstændigheder er der ikke Grund til at skænke det særlig Interesse, hvilke Betingelser der opstilles for at faa Adgang til at blive Højesteretssagfører, og der stilles derfor paa dette Punkt ikke Forslag om Ændring i det af Folketinget vedtagne.

Højesteretssagførerne faar herefter Eneret til at møde for Højesteret, naar en Part ikke ønsker her at lade sig betjene af den Sagfører, som har procederet Sagen for ham i foregaaende Instans, eller naar denne Sagfører ikke selv ønsker at procedere Sagen for Højesteret, eller han ikke

har Ret dertil, fordi han endnu ikke har været Landsretssagfører i 5 Aar.

Det samme *Mindretal* maa modsætte sig Ændringsforslag Nr. 9, da Følgen af dets Vedtagelse vilde blive, at den klare Ret til at faa Spørgsmaal om Lejeaager forelagt for Højesteret vilde bortfalde, hvilket vil være uheldigt. Ligeledes maa Mindretallet modsætte sig Ændringsforslag Nr. 10, som vil fordyre Retsplejens Anvendelse for Borgerne. Endelig modsætter Mindretallet sig Ændringsforslag Nr. 18, hvis Vedtagelse efter dets Mening vil være en Forringelse af det i Folketinget vedtagne.

Et *andet Mindretal* (Henriette Crone, A. P. Hansen, H. P. Johansen, Josiassen, Lewinsky og Zahle) vil ved 2den Behandling motivere sit Standpunkt til de stillede Ændringsforslag.

Udvalget har overvejet, om det ikke vilde være rigtigt at vende tilbage til den tidligere Rets Regel „Ustævnt skal være Unævnt“. Der har blandt Udvalgets Medlemmer været en Del Stemning for et saadant Skridt, men man har dog ikke ment at burde rejse dette principielle Spørgsmaal ved nærværende Lejlighed. I øvrigt giver allerede Retsplejelovens § 151 gennem den Myndighed, der lægges i Dommerens Haand, en betydelig Garanti mod Misbrug.

Endnu bemærkes, at Udvalget gaar ud fra, at det forestaaende Optryk af Retsplejeloven med Tilføjelser paa den ene Side sker i nøje reel Overensstemmelse med de paagældende Loves Indhold, men at Udtrykkene paa den anden Side eventuelt kan lempes saaledes, at der ikke opstaar sproglige eller logiske Uoverensstemmelser mellem de forskellige Dele af Loven.